# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **T. R.,** proti žalovaným: **1) Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 2, Praha 2, **2) Vrchní soud v Praze,** se sídlem nám. Hrdinů 11, Praha 4, **3) Nejvyšší soud,** sídlem Burešova 20, Brno, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2016, čj. 8 A 192/2016 – 5,

**takto:**

**I.** Kasační stížnost **se odmítá.**

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

## Odůvodnění:

### I. Vymezení věci

[1] Žalobce se podáním Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) označeným jako *„ŽALOBA PROTI NEZÁKONNÉMU ZÁSAHU ve věci pod sp. zn.: MSPH 77 INS 8514/2014 Městského soudu v Praze“* domáhal ochrany proti nezákonnému zásahu spočívajícím v tom, že *„výše uvedené senáty obecných soudů a asistenti soudců v rozporu s rozvrhem práce soudu a pro litispendenci s věcí (KSPH 64 INS 4303/2016 u Krajského soudu v Praze) MSPH 77 INS 4140/2016 u Městského soudu v Praze (sp.zn.: 6 A 168/2016 u Městského soudu v Praze, žaloba proti nezákonnému zásahu ve věci) tím, že porušili čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a § 42 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb.“.*

[2] Městský soud se zabýval otázkou, zda je k projednání a rozhodnutí ve věci dána jeho pravomoc a příslušnost. Dospěl k závěru, že nikoliv, neboť žalobou napadený postup nepodléhá přezkoumání soudem ve správním soudnictví – nejedná se totiž o následek činnosti správního orgánu v oblasti veřejné správy, a žalobu odmítl.

[3] Žalobce (stěžovatel) brojí proti usnesení městského soudu kasační stížností. Namítá, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce, soud se navíc dopustil zásadních procesních pochybení a porušil stěžovatelovo právo na soudní a jinou právní ochranu.

## II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud dovodil, že kasační stížnost je nepřípustná pro nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojitosti s § 120 s. ř. s., a to z dále uvedených důvodů.

[5] Nejvyšší správní soud předně poznamenává, že stěžovatel v současné době činí četná podání ke krajským soudům či Nejvyššímu správnímu soudu, v nichž napadá rozhodnutí těchto soudů. Jde o „správní žaloby" proti rozhodnutím soudů vydaným (zejména) ve správním soudnictví. Poté, co krajský soud takové žaloby usnesením odmítne, stěžovatel daná usnesení buď napadne další žalobou, nebo proti nim podá kasační stížnost. Jen u Nejvyššího správního soudu bylo od listopadu 2016 zaevidováno více než 100 věcí, v nichž stěžovatel vystupuje jako žalobce žalující některý ze soudů (k tomu srov. např. věci vedené pod sp. zn. 10 As 45/2017, 7 As 60/2017, 6 As 79/2017, 4 As 52/2017 či 5 As 42/2017).

[6] V nyní posuzované věci brojí stěžovatel kasační stížností proti usnesení, kterým městský soud odmítl jeho „správní žalobu" proti postupu téhož soudu. Neuvedl přitom žádné relevantní námitky, které by byly způsobilé zpochybnit rozhodný závěr městského soudu, že žaloba podaná v dané věci je nepřípustná. Městský soud odmítl žalobu s tím, že žalobou dle § 65 s. ř. s. lze napadat toliko rozhodnutí správního orgánu, přičemž rozhodnutí napadené stěžovatelem v posuzované věci není rozhodnutím orgánu v oblasti veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná.

[7] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že v posuzované věci je stěžovatel veden snahou vést „*spor pro spor*", nikoliv snahou o ochranu svých subjektivních veřejných práv.

[8] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení dalších standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo, že v případě stěžovatele tyto výzvy neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení.

[9] Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*". Dále lze odkázat na

vymezení konceptu zneužití práva obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74, č. 2099/2010 Sb. NSS (viz také v daném usnesení citovanou judikaturu).

[10] Stěžovatel obecně zneužívá práva na soudní ochranu, jak bylo zmíněno výše, je veden snahou vést spor pro spor, nikoliv zájmem o řešení reálně existujících problémů. Podstatná je pak skutečnost, že takové zneužití lze dovodit i v nyní posuzované věci – a toto rozhodnutí tedy nevede k budoucímu paušálnímu odmítnutí jakéhokoliv podání, jímž by se stěžovatel obracel na soud. Shora předestřený postup představuje pouze materiální korektiv formálního pojímání práva na soudní ochranu v souladu s principem ekvity (spravedlnosti) a bude vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup bude jevit jako úplně neefektivní, a současně bude zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná. V tomto ohledu tedy bude třeba dbát zvýšené opatrnosti a pečlivě se seznámit se skutkovými i právními okolnostmi případu stejně jako v ostatních věcech.

[11] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně
senátu